

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **M. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 52 A 15/2023-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 79 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Rakovník ze dne 11. 5. 2023, č. j. MURA/24084/2023, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v relevantním znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce se měl přestupku dopustit z nedbalosti dne 28. 11. 2022 v 11:04 hod. v obci Hořovičky na silnici č. I/6, u domu č. p. 104, jako řidič osobního motorového vozidla BMW X6, reg. zn. X, bílé barvy, tím, že mu v místě s nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h (při jízdě směrem na Prahu) byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 87 km/h po odečtení odchylky měřicího zařízení (před odečtením 90 km/h). Žalobce tak překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 20 km/h, konkrétně o 37 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 3500 Kč, dále zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 2 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce obsáhlé odvolání, v němž (stejně jako v ještě obsáhlejší vyjádření v řízení před správním orgánem I. stupně) uplatnil řadu námitek, a to zejména k okolnostem, za kterých policejní hlídka provedla měření rychlosti jeho vozidla. Žalobce namítal mj. to, že měření bylo provedeno za nevhodných meteorologických podmínek. Tvrdil, že panovalo mírně deštivé počasí, a toto tvrzení opíral

mj. o jím provedený výřez fotografie pořízené rychloměrem, na kterém je dle jeho přesvědčení déšť dobře viditelný.

[3] Žalovaný (stěžovatel) rozhodnutím ze dne 17. 8. 2023, č. j. 107491/2023/KUSK, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že na konec skutkové věty ve výroku rozhodnutí doplnil: „*Dále, že spáchal tento přestupek v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát.*“ Ve zbytku stěžovatel rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Stěžovatel konstatoval, že skutkový stav věci byl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy. Připomněl, že zasahujícího policistu je nezbytné považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétní věci opak, což v tomto případě nenastalo. Z fotografie, která je součástí záznamu o přestupku, a ověřovacího listu k měřicímu zařízení č. 8012-OL-70276-22, vyplývá, že v době měření rychlosti měl rychloměr požadované metrologické vlastnosti a bylo možné jej použít, přičemž rychlost byla změřena bezvadně. Měření provedl proškolený policista, pprap. N., který ve své výpovědi rovněž vyloučil, že by při měření rychlosti mrholilo. Stěžovatel z jeho výpovědi vycházel. Bylo na žalobci, aby svá tvrzení, že v průběhu měření mrholilo a tvořila se jemná mlhovina, prokázal, což neučinil. Stěžovatel považoval za nadbytečné doplňovat do spisu návod k obsluze měřicího zařízení (silničního laserového rychloměru LaserCam4), jak navrhoval žalobce.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí stěžovatele žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji shledal důvodnou a rozsudkem ze dne 29. 2. 2024, č. j. 52 A 15/2023-39, rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud připomněl, že mezi stranami není sporné, že silniční laserový rychloměr LaserCam4 může měřit rychlost vozidel pouze za určitých meteorologických podmínek, přičemž déšť měření znemožňuje. Žalobce v podáních správním orgánům odkázal na stanovisko výrobce rychloměru, podle kterého se laserový paprsek při běžných podmínkách odráží od objektu bez rozptýlení. Za deštivého počasí však dochází k rozptylu a lomu paprsku kvůli dešťovým kapkám, což měření ovlivňuje. Svědek pprap. N. při výslechu před správním orgánem I. stupně uvedl, že rychloměr za nepříznivého počasí rychlost neměří. Správní orgán I. stupně považoval tvrzení svědka pprap. N., že za nepříznivých meteorologických podmínek měření neprovádí, bez dalšího za pravdivé. Také stěžovatel v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že ze svědecké výpovědi pprap. N. vzal za prokázané, že při měření nemrholilo.

[5] Krajský soud v této souvislosti konstatoval, že policistu, který měření prováděl, je sice třeba považovat za věrohodného svědka, avšak pouze do okamžiku, než obviněný skutkový děj relevantně zpochybní. Žalobce do svého vyjádření v rámci správního řízení zakomponoval výřez z fotografie, na níž je zachyceno jeho vozidlo. Tvrdí přitom, že je na této fotografii vidět „rozptýlený déšť“, a dvěma šipkami poukazuje na oblast čelního skla vozidla, před nímž se nachází cosi jako mlha. Správní orgány se však vůbec nevypořádaly s odkazem žalobce na tuto fotografii a neobjasnily, co zachycuje. Krajskému soudu tedy nebylo zřejmé, zda je na fotografii skutečně vidět „rozptýlený déšť“, nebo zda jde pouze o zdání a bílá barva na obrázku je jen projevem nízkého rozlišení snímku, který policejní hlídka z rychloměru získala. Vzhledem k tomu, že se správní orgány s odkazem žalobce na detail fotografie nevypořádaly, krajský soud posoudil danou námitku žalobce jako důvodnou. Krajský soud stěžovatele zavázal, aby se v dalším řízení zabýval detailem dané fotografie a pokusil se případně získat další fotografie, které měla policejní hlídka při měření

pokračování

rychlosti žalobcova vozidla pořídit, přičemž stěžovatel opětovně uváží také provedení žalobcem navrhovaného důkazu záznamem o počasí z nejbližší meteorologické stanice. Ostatní žalobní námitky krajský soud důvodnými neshledal.

[6] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou považuje za přijatelnou z toho důvodu, že napadený rozsudek podle něj představuje zásadní odchýlení od dosavadní judikatury, a také proto, že otázka řešená krajským soudem dosud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu posouzena. Rozsudek krajského soudu je dle něj nepřezkoumatelný a je založen na nesprávném právním posouzení věci. Stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za překvapivý, protože v dalších skutkově obdobných věcech rozhodoval odlišně. Žalobce podle stěžovatele předložil krajskému soudu pouze detail zvětšené fotografie založené ve správním spisu, přičemž zvětšení způsobilo zrnitost obrazu. Krajský soud však měl vycházet přímo z fotografie založené ve správním spise. Z této fotografie a provedených výsledků nevyplývá, že by v průběhu měření byly meteorologické podmínky deštivé či mlhavé. Z výňatku návodu na obsluhu měřicího zařízení LaserCam4, který stěžovatel doložil ke kasační stížnosti, plyne, že hustý déšť či obdobné meteorologické jevy mohou zabránit provozu daného zařízení. Svědek pprap. N., vyškolený k ovládání měřicího zařízení, uvedl, že v době měření určitě nemrholilo, a druhý svědek si počasí nevybavil. Dle stěžovatele tedy nelze vzít za prokázané, že by pro měření nebyly správné meteorologické podmínky. Pokud by byly meteorologické podmínky nepříznivé, k měření by vůbec nedošlo. Neexistují tedy skutečnosti, které by vzbuzovaly důvodné pochybnosti o správnosti měření. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ze skutkových zjištění neplyne, že by v době měření meteorologické podmínky nebyly deštivé či mlhavé. Svědci nevěděli, zda bylo deštivo, či nikoliv, naopak žalobce přesně popsal, jaké bylo počasí, a jeho výpověď potvrdila i meteorologická stanice. Zvětšenina fotografie tuto skutečnost pouze dokreslovala. Není zřejmé, odkud stěžovatel převzal výňatek z návodu k obsluze měřicího zařízení, přičemž daná informace se podle žalobce v žádném návodu k obsluze dodávaném výrobcem zařízení nenachází.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel, a jedná za něj k tomu pověřená zaměstnankyně s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] S ohledem na skutečnost, že před krajským soudem rozhodoval ve věci samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[10] Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde zmiňovaná

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.*

[11] Kritéria přijatelnosti se přitom uplatní také v případech, kdy je stěžovatelem žalovaný správní orgán (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, publ. pod č. 1143/2007 Sb. NSS) s tím, že čtvrté kritérium přijatelnosti se vztahuje k dopadu případného zásadního pochybení krajského soudu do hmotněprávního posouzení věci.

[12] Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti dostatečné argumenty svědčící pro její přijatelnost. Stěžovatel sice tvrdí, že se krajský soud odchýlil od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, ovšem ani nezmiňuje, o jaké judikáty se má jednat. Stěžovateli nelze ani přisvědčit, že by se rozsudek krajského soudu týkal právní otázky dosud neřešené v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Krajský soud v zásadě shledal pouze nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů v tom ohledu, že právní orgány opominuly část argumentace stěžovatele k jeho skutkovému tvrzení o tom, jaké panovalo v době měření rychlosti jeho vozidla počasí, a také důkaz výřezem fotografie, který stěžovatel v dané souvislosti již v řízení před správním orgánem I. stupně předložil.

[13] Nejvyšší správní soud přitom již opakovaně judikoval, že by správní orgán měl v případech, kdy je jeho rozhodnutí soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost (se závazným právním názorem důkladnějšího posouzení relevantních skutečností), uvážit, zda je opravdu namístě podání kasační stížnosti. Např. v usnesení ze dne 7. 9. 2023, č. j. 8 As 61/2022-29, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Takto formulovaný právní názor [správní orgány] totiž nezavazuje k tomu, aby o věci rozhodly odlišně. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, čj. 1 Ans 8/2007-49, je správní orgán povinen na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu konat, jinak se vystavuje nebezpečí žaloby na ochranu proti nečinnosti. To platí i v případě, že podá proti tomuto rozsudku kasační stížnost, neboť ta nemá ze zákona odkladný účinek. Principu rychlosti a hospodárnosti řízení tak spíše odpovídá postup, kdy správní orgán rozsudek krajského soudu (byť je třeba i sporný) realizuje a možnost podání kasační stížnosti si rezervuje až pro případ neúspěchu při věcném přezkumu svého nového rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 9. 8. 2023, čj. 3 As 325/2021-36, bod 11). Nejvyšší správní soud tím v žádném případě nevylučuje právo žalovaného správního orgánu podat kasační stížnost proti takovému rozhodnutí krajského soudu. V případech, kdy však je zjevné, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti*

pokračování

správního rozhodnutí není zjevně excesivní a chybný, a kdy lze polemizovat o tom, zda je správní rozhodnutí braničně přezkoumatelné, a zároveň nehrozí například prekluze lhůty pro stanovení daně nebo jiný negativní důsledek zrušení správního rozhodnutí pro správní orgán, nejví se podání kasační stížnosti efektivní.“ I v nyní posuzované věci měl stěžovatel zvážit, zda je podání kasační stížnosti efektivní za situace, kdy krajský soud vysvětlil, z jakého důvodu považuje jeho rozhodnutí za nepřezkoumatelné (byť v rozhodnutí nesprávně uvedl, že jej ruší z důvodu nezákonnosti), resp. jakými konkrétními aspekty se dle něj stěžovatel nezabýval. Toto vysvětlení krajského soudu přitom nelze považovat za nepřezkoumatelné, jak stěžovatel v kasační stížnosti pouze obecně namítá, ani za zjevně excesivní ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aby založilo přijatelnost kasační stížnosti stěžovatele.

[14] Je totiž pravdou, že správní orgány skutečně nijak nereagovaly na výňatek fotografie, resp. na s tím související žalobcovu argumentaci, kterou se snažil vyvrátit svědeckou výpověď zasahujícího policisty pprap. N., který si v rámci své výpovědi nevybavil, jaké bylo v okamžiku měření počasí, avšak konstatoval, že by měřicí zařízení při dešti vůbec neměřilo, a proto v okamžiku měření určitě nemrholilo. Krajský soud pro uvedenou procesní vadu tedy rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ovšem nezavázal ho k odlišnému hmotněprávnímu posouzení této věci a není ani pravdou, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, že by krajský soud vzal za prokázané, že pro měření nebyly správné meteorologické podmínky. Pouze po stěžovateli vyžaduje důkladnější zdůvodnění jeho závěrů v této otázce, včetně vypořádání žalobcovy argumentace a zhodnocení jím předloženého důkazu. Krajský soud si byl vědom toho, na co poukazuje stěžovatel a co uvádí i sám žalobce, totiž že žalobce předložil pouze detail zvětšené fotografie pořízené měřicím zařízením, která je součástí záznamu o přestupku založeného ve správním spisu. Krajský soud však postrádal zhodnocení tohoto výřezu, které správní orgán I. stupně ani stěžovatel ve svých rozhodnutích vůbec neuvedli a až v kasační stížnosti (k žalobě se stěžovatel vůbec nevyjádřil) přichází stěžovatel s vysvětlením, že zrnitost obrazu, kterou žalobce označuje za rozptýlený déšť, způsobilo samotné zvětšení fotografie. Tak tomu jistě může být, ovšem je notorií, že nedostatky odůvodnění správních orgánů způsobující jejich nepřezkoumatelnost nemůže žalovaný správní orgán napravovat až ve vyjádření k žalobě nebo v kasační stížnosti. Je nasnadě, že pokud stěžovatel přesvědčivě zdůvodní ve svém novém rozhodnutí vydaném v dalším řízení závěr o tom, že na zvětšeném výřezu fotografie, zvláště po jeho srovnání s původní barevnou fotografií na záznamu o přestupku, nic o přítomnosti deště či mlhy v době provádění měření nesvědčí, nebude povinen provádět další důkazy, které mu pro případ jejich potřeby doporučil krajský soud.

[15] Lze tedy uzavřít, že nebyl shledán žádný z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji Nejvyšší správní soud shledal nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. a odmítl ji. Vzhledem k odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neprováděl k důkazu stěžovatelem doložený návod k obsluze měřicího zařízení, který by navíc ani v případě přijatelnosti kasační stížnosti nebyl pro posouzení sporné otázky, jaké panovalo v době a v místě měření počasí, vůbec relevantní.

[16] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od

jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch a má tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení o kasační stížnosti důvodně vynaložil. Žalobce Nejvyššímu správnímu soudu nedoložil, že by mu v tomto řízení vznikly konkrétní náklady (mj. v něm nebyl zastoupen), ze spisu však plyne, že vyjádření ke kasační stížnosti zaslal Nejvyššímu správnímu soudu doporučeným dopisem, za jehož doručení zaplatil 79 Kč. Nejvyšší správní soud mu, s odkazem na svůj rozsudek ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79, publ. pod č. 3344/2016 Sb. NSS, v němž bylo vysloveno, že nezastoupenému žalobci náleží v případě úspěchu ve věci pouze náhrada skutečně vynaložených nákladů řízení, tedy přiznal náhradu uvedené částky poštovného. Stěžovatel je tudíž povinen žalobci uhradit částku 79 Kč, k čemuž mu Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. dubna 2025

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu